

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/10/2015
Identifikačné číslo spisu:	1305206529
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1305206529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: C., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., zastúpený advokátkou: JUDr. Renáta Fardousová, Hlavná 6, Šaľa proti žalovanému: REBIS PLUS, s.r.o. so sídlom Magnetová 13, Bratislava, IČO: 36 317 144, zastúpený advokátom: Mgr. Branislav Slezák, Tobrucká 7, Bratislava o zaplatenie 12.988,11 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45Cb/72/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/37/2013- 475 z 09. apríla 2014 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 45Cb/72/2005-367 z 18. 04. 2011 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 5.607,19 EUR spolu so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy od 15.12.2007 až do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania žalobcu v sume 649,27 EUR a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 4.491,31 EUR, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Doplňujúcim rozsudkom č. k. 45Cb/72/2005-451 vo zvyšnej časti návrh zamietol.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že strany sporu uzavreli v ústnej forme zmluvu o dielo, kde zhotoviteľom diela bol žalobca a objednávateľom diela bol žalovaný. Predmetom diela bolo zhotovenie troch hál „Skladového areálu REBIS PLUS s.r.o. Magnetová 13, Bratislava“. Cena za zhotovenie diela nebola medzi stranami sporu výslovne dohodnutá. Uvedená skutočnosť nebola medzi stranami sporná, vo svojich výpovediach to zhodne uviedli strany sporu, ako aj ich právni zástupcovia. Žalovaný neuhradil poslednú žalobcom vystavenú faktúru č. 2004/19 zo dňa 06.07.2004 na sumu 580.410,50 Sk, splatnú dňa 20.07.2004 z dôvodov, že táto bola čo do výšky nesprávna, nakoľko si žalobca vyfakturoval množstvá prác a výrobkov, ktoré neboli z jeho strany žalovanému dodané, fakturované práce žalobca žalovanému formálne neodovzdal, faktúra neobsahovala základné formálne náležitosti a k faktúre nebol pripojený súpis vykonaných prác. Žalovaný si v konaní voči žalobcovi uplatnil na započítanie ako obranu proti žalovanému nároku pohľadávku vo výške 123.379,- Sk, predstavujúcu cenu zaplatenú žalovaným za

opravu dodaného diela zo strany žalobcu, ktorú uhradil spoločnosti AUTO DANUBIA s.r.o. Bratislava.

3. Medzi stranami sporu boli sporné položky č. 7 - skrutky do železa a položka č. 8 skrutky do dreva vyúčtované faktúrou č. 2004/19. Z uvedeného dôvodu súd na návrh strán nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, odvetvie odhad hodnoty stavebných prác.

4. Medzi stranami sporu neexistovala dohoda o cene fakturovaných položiek č. 7 a č. 8. Tak ako bolo v konaní preukázané svedeckou výpoveďou p. S. A., objednávku podpísala žalobcovi len ako bežnú poštu, ktorú osobne doručil žalobca. Uvedené vypovedal aj žalobca na pojednávaní, že objednávku podpísal najskôr on 20.05.2004 a až následne ju dal podpísať p. A. a stavebnému dozoru p. B., potom čo mu mal žalovaný uviesť, že mu predmetnú faktúru neuhradí, čo v konečnom dôsledku preukazujú aj listinné dôkazy založené v spise, a to objednávka nachádzajúca sa v spise na č. l. 9, ktorá je opatrená len podpisom p. B. a objednávka nachádzajúca sa v spise na č. l. 230, ktorá je opatrená podpisom p. B. a pečiatkou odporcu s podpisom p. S. A..

5. Z dôvodu, že medzi stranami bola sporná cena a množstvo dodaných skrutiek vyúčtovaných vo faktúre č. 2004/19 pod položkami č. 7 a 8, nariadil súd znalecké dokazovanie, na základe ktorého mal súd preukázané skutočné množstvo skrutiek, zabudovaných v troch halách navrhovateľov 01, 02 a 03, ako aj ich cenu.

6. Vypracovaním znaleckého posudku súdom ustanoveným znalcom mal súd preukázané skutočné množstvo (rozsah) dodaného diela, ktoré si žalobca vyúčtoval spornou faktúrou. Žalobcom odovzdané dielo malo preukázateľne vady spočívajúce v zabudovaní menšieho počtu skrutiek, než aké bolo predmetom fakturácie zo strany žalobcu. Uhradením sumy vyúčtovanej faktúrou č. 2004/19 za dielo, ktoré nebolo žalovanému dodané vo faktúre vyúčtovanom rozsahu, by došlo zo strany žalobcu k bezdôvodnému obohateniu. Za riadne dodanie diela považoval súd prvej inštancie okamih doručenia znaleckého posudku stranám sporu, kedy bolo obom stranám zrejmé skutočne dodané dielo a jeho cena a podľa názoru súdu vzniklo žalobcovi až v danom momente právo uplatňovať si splnenie zmluvnej povinnosti žalovaného zaplatiť cenu diela, ktorú si žalobca vyúčtoval faktúrou č. 2004/19. Žalobcovi súčasne vznikla povinnosť vyhotoviť v daný moment faktúru v súlade so zákonom č. 22/2004 Z.z., nakoľko si k cene diela žalobca účtoval príslušnú DPH. Súd preto považoval za spravodlivé počítať úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni doručenia znaleckého posudku žalovanému, t.j. do omeškania sa dostal žalovaný dňa 15.12.2007 (znalecký posudok prevzal dňa 14.12.2007 prostredníctvom svojho právneho zástupcu). Nakoľko medzi stranami nebol zmluvne dohodnutý úrok z omeškania, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške počítaný odo dňa 15.12.2007 z dlžnej sumy, ktorá predstavuje sumu 5.607,19 EUR.

7. Žalovaný si v konaní uplatnil na započítanie pohľadávku vo výške 123 379,- Sk ako cenu za opravné práce diela, ktoré bol žalovaný nútený si objednať u spoločnosti AUTO DANUBIA s.r.o. Bratislava. Súd prvej inštancie však nárok žalovaného neuznal s poukazom na ustanovenie § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka, nakoľko žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že oznámil žalobcovi vady diela v zákonom stanovenej lehote, ako aj z dôvodu žalobcom namietaného premlčania nároku žalovaného, nakoľko žalovaný tento svoj nárok uplatnil v konaní až dňa 07.06.2010. Súd prvej inštancie posúdil prejav žalovaného, ktorým si uplatnil vzájomný návrh, len ako obranu proti návrhu žalobcu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 48/2002.

8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní čiastočný úspech, priznal náhradu trov konania v celkovej výške 5.142,92 EUR. Trovy konania pozostávali z trov konania vo výške 647,27 EUR, ako zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia v sume 4.491,31 EUR.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sa riadne a včas odvolal žalovaný v časti zaväzujúcej na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 5.607,19 EUR od 15.12.2007 až do zaplatenia a zaväzujúcej časti na zaplatenie trov konania a trov právneho zastúpenia. Odvolaciemu súdu navrhol

rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania. V odvolaní uviedol, že faktúra číslo 2004/19 nebola vystavená v súlade so zákonom číslo 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty a žalovaný sa teda v zmysle § 365 nedostal do omeškania so zaplatením skutočne dodaných prác a materiálu, keďže svoj záväzok nesplnil v dôsledku omeškania žalobcu. Povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi cenu za skutočne vykonané práce a dodaný materiál vznikla až rozhodnutím súdu v tejto veci, a to podľa podmienok uvedených vo výroku rozsudku. Omeškanie žalovaného teda nastalo až nesplnením povinnosti uloženej napadnutým rozsudkom. V časti ukladajúcej povinnosť nahradiť trovy konania nepostupoval súd prvej inštancie správne, keď v rozpore s poslednou časťou ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p. priznal náhradu trov právneho zastúpenia zo žalobcom uplatnenej sumy 12.988,11 EUR a nie z výšky súdom priznaného plnenia, ako to ustanovuje § 142 ods. 3 O. s. p.. Priznanie náhrady trov konania žalobcovi je voči žalovanému zjavne nespravodlivé a priznáva nárok na peňažné plnenie žalobcovi, ktorý pri podaní návrhu na súd postupoval nepoctivo. Preto mal súd ohľadne náhrady trov konania rozhodnúť podľa § 143 O. s. p. a priznať náhradu trov konania žalovanému.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sa taktiež riadne a včas odvolal žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. V odvolaní uviedol, že dodací list číslo 2004/19 jednoznačne potvrdzuje, že tovar, ktorý bol tiež predmetom objednávky, bol žalovanému skutočne dodaný a jeho dodanie a prevzatie v rámci svojej kompetencie a výslovného splnomocnenia žalovaného podpísal p. Laudis, ktorý bol stavebným dozorcom žalovaného. Faktúra číslo 2004/19 doručená žalovanému dňa 23.7.2004 bola vyhotovená podľa vykonaných prác a spornými zostali len položky číslo 7 a 8, nakoľko ostatné položky žalovaný uznal. Súd prvej inštancie nesprávne ustálil moment riadneho vykonania diela doručením znaleckého posudku vypracovaného v rámci súdneho konania, nakoľko je nesporné, že tá časť skrutiek, ktorá bola súčasťou diela, bola žalovanému riadne dodaná, a teda za tieto skrutky mu patrí plnenie a úroky z omeškania v zmysle podanej žaloby.

11. Odvolací súd vo svojom rozsudku č.k. 3Cob/37/2013-475 zo dňa 09.04.2014 skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku 45Cb/7/2005 - 367 zo dňa 17.04.2011 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č.k. 45Cb/72/2005-451 zo dňa 05.09.2012 a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodal, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd reflektujúc dôvody odvolania uviedol, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou vzniku omeškania odporcu s plnením pohľadávky, na princípe spravodlivého posúdenia a ustálenia ceny dodaných skrutiek doručením znaleckého posudku. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie v časti trov konania priznaných podľa § 142 ods. 3 O. s. p. potvrdil, pričom sa stotožnil so súdom prvej inštancie, keďže rozhodnutie o výške plnenia bolo vydané na základe znaleckého posudku. Odvolací súd k uvedenému dodal, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu z vykonaných dôkazov, ak o pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O. s. p.). S prihliadnutím na uvedené skutočnosti preto odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku a správne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.). Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Súd prvej inštancie, ako i odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami dovolateľa, ktoré sú pre posúdenie veci rozhodné a z uvedeného dôvodu má dovolateľ za to, že postupom súdov sa mu odňala možnosť konať pred súdom, čo je vada zakladajúca prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

14. Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadne skutočnosti, že obchodnoprávny vzťah medzi stranami vznikol na základe objednávok žalovaného, ktorý si u žalobcu objednával dodávky materiálu a prác za účelom výstavby uvedených hál. Prevzatie materiálu, ktorý žalobca vyúčtoval žalovanému v predmetnej faktúre č. 2004/19 žalovaný

potvrdil svojím podpisom na dodacom liste zo dňa 30.06.2004. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že žalobca najskôr žalovanému dodával materiál (na základe jednotlivých objednávok žalovaného), ktorý materiál bol následne používaný na výstavbu hál. K dodaniu žalovaným objednávaného materiálu teda nedošlo až odovzdaním diela (skladových hál), ako to nesprávne dovodil súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku, ale odovzdaním samotného materiálu žalovanému na základe dodacieho listu, ako písomného potvrdenia o dodaní objednaného materiálu. V čase zapracovávania objednaného materiálu do stavby predmetných hál teda už predmetný materiál bol vo vlastníctve žalovaného. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné na zmluvný vzťah nazerať nielen ako na zmluvu o dielo, ale aj ako na kúpnu zmluvu (a to práve v rozsahu dodaného materiálu). Zároveň tiež v odvolaní žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa pri hodnotení dôkazov nezaoberal dodacím listom č. 2004/19, ktorý jednoznačne potvrdzuje, že materiál, ktorý bol tiež predmetom objednávky zo strany žalovaného, bol žalovanému skutočne dodaný, pričom jeho dodanie a prevzatie potvrdzoval za žalovaného svojím podpisom pán B., ktorý pre žalovaného vykonával stavebný dozor. V súvislosti s týmto dôvodom odvolania žalobca poukazoval na skutočnosť, že hoci závery obsiahnuté v znaleckom posudku (ohľadom počtu skrutiek - teda sporných položiek č. 7 a č. 8 fakturovaných žalobcom, ktoré skrutky boli použité pri výstavbe hál pre žalovaného) môžu byť správne, tieto závery nič nemenia na skutočnosti, že žalovaný od žalobcu prevzal iné (väčšie) množstvo skrutiek v porovnaní s množstvom, ktoré bolo zabudované do hál a síce práve to množstvo, ktoré bolo uvedené v dodacom liste č. 2004/19. Skutočnosť, že nie všetky skrutky dodané žalovanému boli použité pri výstavbe hál, nemá vplyv na povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi za všetky dodané skrutky.

15. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že s ním nesúhlasí, nakoľko sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie dostatočne zaoberal posúdením námietok žalobcu, keď dospel k záveru, že ani p. B., ani p. A. nekonali pri podpise objednávky č. P1 a dodacieho listu č. 2004/19 v mene žalovaného. Podpis spornej objednávky a dodacieho listu vyložil súd prvej inštancie ako prekročenie oprávnenia zo strany splnomocnenca (p. B. a p. A.), ktorým by bol splnomocniteľ (teda žalovaný) viazaný iba vtedy, ak splnomocniteľ právny úkon, ktorým bolo prekročené splnomocnenie zo strany splnomocnenca, dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. Súd prvej inštancie taktiež ustálil, že objednávku č. P1 si žalobca pripravil sám a podpis p. A. a odtlačok pečiatky žalovaného na takej objednávke získal tak, že jeden rovnopis objednávky č. P1 žalobca predložil p. A. ako písomnosť určenú na doručenie žalovanému a ďalší rovnopis objednávky č. P1 si žalobca nechal od p. A. podpísať a opečiatkovať, pričom p. A. svoj podpis a odtlačok pečiatky žalovaného pripojila s úmyslom potvrdiť len prevzatie danej písomnosti, teda objednávky č. P1. Ďalej žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie výslovne vo svojom rozsudku uviedol, že mal za preukázané, že žalovaný neschválil úkony p. B. spočívajúce v podpise objednávky zo dňa 20.05.2004 a dodacieho listu č. 2004/19, práve naopak, vrátil ich žalobcovi ako neoprávnené vystavené. Stotožnenie sa krajského súdu so závermi okresného súdu riadne a dostatočne odôvodňuje rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci, keďže súd prvej inštancie sa v rámci svojho rozsudku podrobne zaoberal žalobcovými námietkami a argumentmi. Z uvedeného dôvodu sú podľa názoru žalovaného tvrdenia žalobcu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, lebo rozsudok odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia, nedôvodné a neopodstatnené. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie žalobcu a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.sp.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

17. Dovolanie žalobcu bolo podané faxom dňa 02. 07. 2014, písomne bolo doplnené dňa 04.07.2014. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov C. s. p., ochrana

ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

18. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

19. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

20. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

21. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalobcom podané dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

22. Prípustnosť dovolania žalobcu by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak by v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

24. V súvislosti s námietkou dovolateľa, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

25. Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a existencia takej procesnej vady nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

26. S prihliadnutím na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.).

27. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

28. Žalobca ako dôvod odňatia možnosti konať pred súdom uviedol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko sa tento podľa jeho názoru nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní a v celom základnom konaní sa súdy nevysporiadali so žalobnými námietkami dovolateľa, ktoré sú pre posúdenie veci rozhodné.

29. Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

30. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3.12.2015 (publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

31. O výnimku uvedenú vo vyššie citovanom stanovisku ide v prípade, ak strana sporu už v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vznesla vecné námietky, ktoré boli spôsobilé spochybniť správnosť vydaného rozhodnutia a odvolací súd sa so žiadnou z podstatných odvolacích námietok nevysporiadal, pričom sa s namietanou zákonnosťou postupu súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal a rozhodnutie súdu prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

32. Dovolací súd po preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že v danom prípade odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu dáva jasnú odpoveď na podstatné odvolacie námietky žalovaného, týkajúce sa prevzatia materiálu žalovaným podľa dodacieho listu č. 2004/19 z 30. 6. 2004. Súd prvej inštancie jednoznačne z vykonaného dokazovania vyvodil skutkový záver, že žalovaný právne úkony p. B. a pracovníčky žalovaného p. A. v súvislosti s podpisovaním objednávky a dodacieho listu neschválil a prekročenie oprávnenia menovaných osôb žalobcovi bez omeškania oznámil. Na základe tejto skutočnosti dospel k právnomu záveru, že konanie uvedených osôb žalovaného nezaväzovalo. Odvolací súd sa s týmito závermi súdu prvej inštancie podstatnými pre rozhodnutie stotožnil. Dovolacie dôvody v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nie sú preto opodstatnené.

33. Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho

súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu podania dovolania, najvyšší súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.